

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6837/2544

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท สุวิพลีวิศวกรรม จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.ร.ฎ. มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 29, ป.ร.ฎ. มาตรา 90/5

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนได้นำใบกำกับภาษีปลอมมาใช้เป็นหลักฐานในการเครดิตภาษีจำเลยที่ 1 จึงต้องมีความผิดตามฟ้อง ส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนและเป็นผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอมในนามของจำเลยที่ 1 จึงเป็นตัวการร่วมกระทำผิดอันจะต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 อยู่แล้ว กรณีไม่จำเป็นต้องอาศัยความในมาตรา 90/5 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งเป็นบทสันนิษฐานให้กรรมการหรือผู้แทนนิติบุคคลต้องรับโทษฐานนั้นด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7), 86/13, 77/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 และริบของกลางจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(7) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 200,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 7 ปี จำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ริบของกลางจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4(7) จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/5 ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปีนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยทั้งสองฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ ที่จำเลยทั้งสองฎีกาเป็นทำนองว่าโจทก์มีหน้าที่นำสืบพิสูจน์ว่า จำเลยทั้งสองเป็นผู้กระทำความผิดแต่โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็น แสดงว่า ใบกำกับภาษีจำนวน 119 ฉบับตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.17 เป็นเอกสารปลอม จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสองได้นั้น เห็นว่า ในการนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสอง โจทก์มีนางศรีสุตา รามสูตร เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบการเสียภาษีของจำเลยที่ 1 และนายปรีชา พรสุนทรสวัสดิ์ นิติกรผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับกฎหมายภาษีสรรพากรสำนักงานสรรพากรภาค 1 เป็นพยานเบิกความยืนยันถึงบัญชีรายชื่อนิติบุคคลที่ออกใบกำกับภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายที่กรมสรรพากรได้รวบรวมไว้ตามเอกสารหมายเลข จ.19 ซึ่งจำเลยทั้งสองได้นำใบกำกับภาษีของนิติบุคคลตามบัญชีดังกล่าว 11 ราย จำนวน 119 ฉบับ มาใช้ในการเครดิตภาษีต่อกรมสรรพากรระหว่างเดือนมีนาคม 2538 ถึงเดือนพฤษภาคม 2540 และนางศรีสุตาได้แจ้งให้จำเลยทั้งสองทราบเพื่อให้นำพยานหลักฐานมาปกป้องสิทธิแสดงว่าจำเลยทั้งสองกระทำโดยสุจริต แต่จำเลยทั้งสองไม่สามารถนำพยานบุคคลหรือเอกสารใด ๆ มาแสดงให้เห็นว่าได้มีการซื้อขายสินค้ากันจริงตามใบกำกับภาษีเหล่านั้นเลยทั้งนี้จำเลยทั้งสองเป็นบุคคลผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการซื้อขายสินค้าตาม

ใบกำกับภาษีดังกล่าว ซึ่งสามารถพิสูจน์ถึงความจริงตามใบกำกับสินค้าได้โดยง่าย เพราะหากมีการซื้อขายสินค้ากันจริงพยานบุคคลและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ย่อมต้องมีอยู่ที่จำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นฝ่ายผู้ซื้อด้วย โดยเฉพาะการซื้อขายสินค้าตามใบกำกับภาษีที่ออกให้โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ปฐมพงษ์คำวิศุทธิ์มีจำนวนถึง 31 ฉบับระยะเวลาการติดต่อซื้อขายกันตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือน ธันวาคม 2538 นานถึง 10 เดือน เงินที่ชำระค่าสินค้ามีจำนวนสูงหาใช่เป็นการซื้อขายลักษณะ รายย่อยประเภทครั้งคราวที่มีจำนวนเงินเพียงเล็กน้อยแต่อย่างใด เช่นเดียวกับลักษณะการซื้อขาย กับห้างหุ้นส่วนจำกัดทองใบโลหะกิจ ห้างหุ้นส่วนจำกัดนนทบุรีฮาร์ดแวร์แอนด์คอนสตรัคชั่น ห้างหุ้นส่วนจำกัด 79 ฮาร์ดแวร์ก่อสร้าง และห้างหุ้นส่วนจำกัดโชคนำเจริญดีเวลลอปเม้นท์ ซึ่งเป็นการซื้อขายที่จำเลยทั้งสองอาจแสวงหาพยานหลักฐานมาแสดงได้โดยง่ายหาใช่ไม่อาจนำมาแสดง ได้เลยแต่อย่างใด ตามพฤติการณ์แห่งรูปคดีที่โจทก์นำสืบมาดังกล่าวจึงมีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังได้ โดยปราศจากข้อสงสัยว่าใบกำกับภาษีทั้ง 119 ฉบับ ตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.17 ที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนได้นำมาใช้เป็นหลักฐานในการเครดิตภาษี ล้วนแต่เป็นเอกสารปลอม โจทก์ไม่จำเป็นต้องมีประจักษ์พยานผู้รู้เห็นโดยตรงถึงการทำเอกสารปลอม ดังกล่าวมานำสืบแต่อย่างใดที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ไม่ทราบว่าใบกำกับภาษีดังกล่าวเป็นเอกสาร ปลอมด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา จำเลยทั้งสองจึงมิได้มีเจตนากระทำความผิดนั้นตามพฤติการณ์ที่ จำเลยที่ 2 ให้การต่อนางศรีสุดาในชั้นต้นถึงการได้ใบกำกับภาษีมาตามเอกสารหมายเลข จ.24 ว่า ผู้ขายสินค้าได้นำใบกำกับภาษีเหล่านั้นไปมอบกับใบกำกับภาษีที่ถูกต้อง แตกต่างไปจากที่ให้การต่อ ร้อยตำรวจเอกศุภกิจ ศิริประเสริฐกุล พนักงานสอบสวนในชั้นสอบสวนว่า ได้มาจากผู้รับเหมาช่วง และไม่สอดคล้องกับที่จำเลยทั้งสองนำสืบในชั้นพิจารณาว่าได้มาจากผู้ขายที่มาเสนอขายสินค้า เป็นครั้งคราวเป็นข้อพิรุธอันสื่อแสดงว่าจำเลยทั้งสองนำเอกสารใบกำกับภาษีตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.17 ไปใช้เครดิตภาษีโดยรู้ยู่ว่าเป็นเอกสารปลอม พยานหลักฐานของ จำเลยทั้งสองจึงไม่มีน้ำหนักฟังหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ จำเลยที่ 1 จึงต้องมีความผิดตาม พ้องส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน และเป็นผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอม ในนามของจำเลยที่ 1 จึงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ดังนั้น เมื่อการกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นการร่วมกระทำผิดอันจะต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 อยู่แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องอาศัยความในบทบัญญัติมาตรา 90/5 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งเป็นบทสันนิษฐานให้กรรมการหรือผู้แทนนิติบุคคลต้องรับโทษฐานนั้นด้วยที่ศาลอุทธรณ์ พิพากษาให้ลงโทษจำเลยที่ 2 โดยอาศัยบทบัญญัติมาตรา 90/5 จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของ ศาลฎีกา ส่วนที่จำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอลงโทษนั้น เห็นว่า การกระทำของ จำเลยที่ 2 เป็นการทุจริตแสวงหาประโยชน์จากการคดโกงภาษีของรัฐ ซึ่งมีผลกระทบก่อให้เกิด ความเสียหายแก่การดำเนินงานและการพัฒนาประเทศชาติ เป็นตัวอย่างไม่ดีที่สมควรกำราบ ปราบปรามมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป ประกอบกับศาลอุทธรณ์ได้ใช้ดุลพินิจแก้ไขเปลี่ยนแปลง กำหนดโทษจำคุกแก่จำเลยที่ 2 ให้เบาลงอันเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 ที่ไม่รู้สำนึกตัวกลัวผิดและต่อ สู้คดีมาโดยตลอดมาแล้วกรณีจึงไม่มีเหตุสมควรจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ลงโทษจำเลยที่ 2 เบาลง และรอลงโทษแก่จำเลยที่ 2 แต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลย ทั้งสองฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลรัษฎากรมาตรา 90/4(7) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สมชาย พงษ์ธา · กมล เพียรพิทักษ์ · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6837/2544>